

Sincap ve Küçük Baykuş

Jane MEADOW

Sincap ve Küçük Baykuş

Jane MEADOW

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların gökyüzüne uzandığı yerde, Rusty adında bir sincap yaşırdı. Sıcak kıvılturuncu tüyleri, krem rengi bir karnı ve soru işareti gibi kıvrılan kabarık bir kuyruğu vardı. Her sabah küçük yeşil meşe palamudu çantasını kapar ve oynamaya koşardı. Gündüz oyunlarını ve yüksek dallara tırmanmayı çok severdi. Güneş onun arkadaşıydı ve günün bitmesini hiç istemezdi.

Güneş batmaya başlayıp gökyüzü pembe ve mora döndüğünde, Rusty genellikle sıcacık yuvasına dönerdi. Ama bir akşam bir dalda oyalanıp renklerin değişmesini izledi. Orman sessizleşti ve hava yumuşak ve serin hissettirdi. Rusty'nin kocaman koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. Daha önce hiç bu kadar geç saate kadar dışarıda kalmamıştı. Özel bir şey olmak üzereydi, bunu bıyıklarında hissedebiliyordu.

Tam o sırada küçük bir şekil kanat çırparak aşağı süzüldü ve yakındaki bir dala kondu. Yumuşak gri-kahverengi tüyleri, soluk benekleri ve kocaman altın rengi gözleri olan küçük bir baykuştı. Baykuşun boynunda küçük mavi bir atkı vardı. "Merhaba," dedi baykuş yumuşak bir sesle. "Ben Olive. Bir sincabı hiç bu kadar geç saatte dışarıda görmemiştim." Rusty kuyruğunu kıpırdattı. "Ben Rusty. Genelde gün batımında eve giderim. Ama bu gece kaldım."

Olive püsküllü yuvarlak başını yana eğdi. "Ben daha yeni uyanıyorum," dedi. "Gece benim en sevdiğim zaman. Yıldızların çıkışını izlemeyi çok severim." Rusty yukarı baktı. Ne kadar çok yıldız olduğunu hiç fark etmemişti. "Vay canına," diye fısıldadı. "Yıldızlar çıktığında ben genelde uyuyor olurum." Olive gülümsedi. "Onları benimle görmek ister misin?" Rusty başını salladı, kuyruğu heyecanla kıpırdıyordu.

Olive, Rusty'yi gökyüzünün net görüldüğü uzun bir meşe ağacına götürdü. Dalların mükemmel bir oturma yeri oluşturduğu en tepeye tırmandılar. İlk yıldız küçük bir fener gibi parıladı. "Ben her akşam buraya gelirim," dedi Olive. "Bu benim rutinim." Rusty gökyüzünün koyu maviye dönüşünü izledi. "Benim de bir rutinim var," dedi. "Bütün gün oynar, bütün gece uyurum. Ama bu çok güzel."

İki yeni arkadaş, orman cırcır böceklerinin sesleri ve hafif rüzgârla dolarken birlikte oturdular. Olive yıldızlardaki şekilleri gösterdi—bir ayı, bir balık ve kocaman bir baykuş. Rusty kıkırdadı. "Şurada bir sincap görüyorum!" dedi, bir yıldız kümesini işaret ederek. Olive güldü, yumuşak ve mutlu bir sesle. "Bir şeyler bulmakta çok iyisin," dedi. Rusty gurur duydu. Olive'i güldürmeyi seviyordu.

Akşam ilerledikçe Rusty esnedi. Gözleri ağırlaşmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Bu kadar geç saate kadar ayakta kalmaya alışkın değilim. Bedenim uyumak istiyor." Olive nazıkçe başını salladı. "Sorun değil," dedi. "Anlıyorum. Herkesin rutini farklıdır. Belki yarın alacakaranlıkta, çok uykun gelmeden yine buluşabiliriz?" Rusty'nin kulakları dikildi. "Evet! Alacakaranlık zamanı!"

Ertesi akşam Rusty, Olive geldiğinde aynı dalda bekliyordu. Rusty'nin meşe palamudu çantasından küçük bir atıştırma paylaştılar—birkaç tohum ve biraz kuru elma. "Günün en sevdiğim zamanı bu," dedi Rusty. "Güneş battığında seni görebiliyorum." Olive'in altın rengi gözleri parladı. "Ben de seni görebiliyorum," dedi. "Gerçi ben genelde daha yeni uyanıyor oluyorum."

Her akşam alacakaranlıkta buluştular. Bazen dallar boyunca yarıştılar, Rusty zıplıyor, Olive kanat çırpıyordu. Bazen yaprakların arasında saklambaç oynadılar. Olive, Rusty'ye en parlak yıldızı nasıl bulacağını öğretti, Rusty de Olive'e en iyi meşe palamudu ağaçlarını gösterdi. Alacakaranlık zamanları günlerinin en güzel parçası oldu. "Akşamların bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç bilmiyordum," dedi Rusty.

Bir akşam, bir rüzgâr esintisi Olive'in mavi atkısını boynundan uçurdu. Havada takla atarak dikenli bir çam ağacının tepesine kondu. "Olamaz!" diye bağırdı Olive. "Atkım!" Yukarı doğru kanat çırpı ama dallar minik kanatları için fazla dikenliydi. Rusty koşarak geldi. "Endişelenme," dedi. "Ben bir sincabım. Her şeye tırmanabilirim!" Çam ağacına fırladı.

Rusty dikkatlice mavi atkıya uzandı. Çam iğneleri patilerini çizdi ama pes etmedi. Atkıyı minik patileriyle kaptı ve aşağı indi. "Buyur," dedi, atkıyı Olive'e uzatarak. Olive atkısını boynuna doladı ve Rusty'ye nazikçe burnunu sürttü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Sen gerçek bir arkadaşsın." Rusty'nin kabarık kuyruğu mutlulukla sallandı.

O geceden sonra birbirlerine güvenebileceklerini biliyorlardı. Ama yine de rutinleri farklıydı. Rusty'nin uykuya ihtiyacı vardı, Olive'in de gece vaktine. Bu yüzden özel bir plan yaptılar. Her akşam, güneş battığında, bir süre buluşacaklardı. Sonra Rusty yatağına gidecek, Olive ise yıldızları izlemek için ayakta kalacaktı. Mükemmel bir çözümdü.

Alacakaranlık zamanları değerli bir rutin oldu. Ormanda maceralar paylaştılar, yeni patikalar keşfettiler ve gizli hazineler buldular. Olive, "Gece harikalarla dolu," derdi. Rusty de, "Ve akşam, seninle olmak için en sevdiğim zaman," diye yanıtlardı. Arkadaşların farklı alışkanlıkları olabileceğini ve yine de çok eğlenebileceklerini öğrendiler.

Bir akşam Rusty yuvasından küçük bir fener getirdi. "Bunun görmemize yardımcı olabileceğini düşündüm," dedi. Olive gülümsedi. "Çok tatlısın ama ben karanlıkta görebiliyorum. Feneri asıl senin ihtiyacın var!" İkisi de güldü. Feneri bir dala astılar ve küçük bir yıldız gibi parladı. Birlikte oturup ormanın kararıp sessizleşmesini izlediler.

Mevsimler deęiřtikçe dostlukları daha da güçlendi. Rusty, Olive'e gündüz oyunlarını anlattı, Olive de Rusty'ye ayı ve yıldızları anlattı. Birbirlerinin rutinlerine değer vermeyi öğrendiler. "Farklı olmamıza sevindim," dedi Rusty bir akşam. "Aynı olsaydık, seninle hiç tanışmayabilirdim." Olive başını salladı. "Farklı olmak güzeldir," dedi.

Ve böylece, her akşam alacakaranlıkta, bir sincap ve küçük bir baykuş ormanda buluşur. Maceraları, kahkahaları ve dostluklarını paylaşırlar. Rutinlerin farklı olabileceğini ama dostluğun her anı özel kıldığını bilirler. Alacakaranlık zamanları günlerinin en güzel parçasıdır—ve bunu hiçbir şeye değişmezler.